

opusdei.org

Najomiljenija vrlina svetog Josemarije? Iskrenost.

Pippo Corigliano u ovom članku govori o nekim svojim uspomenama na Osnivača Opusa Dei dok se približava četrdeseta godišnjica njegove smrti

16.03.2015.

Pippo (skraćeno od Giuseppe) Corigliano dolazi iz Napulja, Italija, gdje je diplomirao inženjerstvo. 1970.ih se preselio u

Milano i započeo svoj rad u medijima. Od 1980.do 2011.godine vodio je informacijski ured Opusa Dei u Rimu. Objavio je nekoliko djela o duhovnosti. U ovom članku govori o nekim svojim uspomenama na Osnivača Opusa Dei dok se približava četrdeseta godišnjica njegove smrti.

2015.godine napunit će se četrdeset godina od smrti svetog Josemarije. Čini se nemoguće da je već toliko vremena prošlo od tog događaja kojeg se tako jasno sjećam. Ručali smo u centru Djela u Milanu kada je velečasni Mario Lantini dobio hitan telefonski poziv. Kada se vratio rekao nam je duboko žalostan, „Otac je umro.“ Kao da nas je munja pogodila. Prestali smo jesti i otišli u kapelicu. Kasnije sam Cesara Cavallerija, koji je došao na ručak, odvezao na stanicu. Bio je 26.lipanj, prekrasan sunčani dan u Milanu. Kada sam ostavio Cesarea, pogledao

sam oko sebe, iznenadivši se da sve izgleda tako veselo i jasno, dok je na mom srcu bio težak kamen.

Prije nešto manje od tri mjeseca bio sam pozvan u Villu Tevere u Rimu, i nakon ručka sam Ocu ispričao nekoliko priča vezanih za okupljanje koje je u Rimu bilo organizirano za talijanske studente tijekom Velikoga Tjedna. Neki od studenata zatražili su primanje u Djelo, a Otac je, osvrnuvši se na apostolat rekao, „Pitanje je vjere, a ne pitanje drugih pitanja.“

Rekao mi je da s razumijevanjem gledam na slabosti drugih mladih, „koje su ionako iste kao i naše,“ dodao je. I rekao je nešto što je don Alvaro citirao u svom prvom pismu vjernicima Opusa Dei nakon smrti svetog Josemarije (blaženi Alvaro del Portillo bio je vjerna pomoć svetom Josemariji i njegov prvi nasljednik na čelu Opusa Dei). „Najgora stvar koja

se nama u Opusu Dei može dogoditi jest da ne pokazujemo ljubav jedni za druge.“ Uvijek mi je to bilo nadahnuće u pristupanju drugim ljudima. Neću sada nabrajati šale kojima je začinio taj razgovor iako sam u samom startu primijetio da je umoran: umor mu je brzo nestao dok smo razgovarali o apostolatu.

Obiteljska atmosfera

Pomislio sam na prvi put kada sam u toj istoj sobi susreo svetog Josemariju 1961.godine. Bilo mi je devetnaest i bio sam uzbuđen zbog činjenice da ću susresti autora knjige Put koju čitam unazad nekoliko godina. Tek sam prije godinu dana zatražio primanje u Djelo kao numerarij i vidio sam da su i drugi, stariji od mene, također uzbuđeni zbog Očeva dolaska. Atmosfera se potpuno promijenila čim smo ugledali dva svećenika kako ulaze. Drugi je bio don Alvaro koji se nasmijao u otišao

u stražnji dio sobe, dok je Otac sjeo na naslon sofe.

Otac je započeo razgovarati i šaliti se sa svima brzo stvarajući obiteljsku atmosferu koju sam uvijek oko njega osjećao. U jednom je trenu uhvatio pogled Giorgija del Lunga koji se upravo vratio iz Švicarske. Stavio je ruke na njegovo lice gledajući ga s tolikom ljubavi da sam odmah shvatio koliko nas sve Otac voli srcem oca i majke. Također se sjećam nečega što se neprestano ponavljalo: Otac bi zastao usred nekog govora i rekao „Alvaro?“ i odmah bi se čuo don Alvarov glas s riječju koju je Otac tražio.

Među brojnim duhovnim obnovama imao sam sreću biti na jednoj koju je vodio Otac u mjestu Civenna, malenom gradiću smještenom između dvaju obala jezera Como, u ljeto 1972.godine. Svi smo se izmjenjivali noseći mu poštu i tako

iskoristili trenutak provodeći cijeli dan s njim. Otac me je pitao „Jesi li sretan u Milanu?“ Prisjećajući kako se Otac volio šaliti vezano za rodna mjesta ljudi (osobito je to činio s Peppinom Moltenijem, koji je bio iz mjesta Brianza), odgovorio sam, “Oče, Milano ima jednu veliku prednost. Kada ga napustiš, uvijek si na ljepšem mjestu.“ Otac se nasmiješio, ali nije komentirao. Dvadeset pet godina kasnije, don Javier, trenutni Prelat Opusa Dei, ponovio je moju šalu milanskom novinaru s kojim sam ga upravo upoznao. „Kako Corigliano kaže, Milano ima jednu veliku prednost...“ Još jednom me je iznenadilo vrlo dobro pamćenje don Javiera.

Ostao sam dugo, imao jedno nezaboravno poslijepodne. Otac mi je dozvolio poljubiti relikviju svetog Pija X koju je nosio oko vrata smiješeći se protestiranju don Javiera: „Pippo, zbilja iskorištavaš

Oca!“ Tijekom tih godina, Otac je patio zbog situacije u Crkvi, uslijed turbulencija postkoncilskog vremena.

1960.ih, dok sam još uvijek bio u Napulju, organizirali bismo izlete u posjet Ocu za mladiće koji su dolazili u studentski dom Monterone, mnogi od njih su već bili u Opusu Dei. Ti su susreti bili nevjerojatno radosni. Jednom smo mu odnijeli dar – malenog magarčića, Očeve najomiljenije životinje – a jedan je od studenata otpjevao pjesmu, “Tu si ’na cosa grande pe’ mi”.

Atmosfera tih okupljanja ista je kao i one što se mogu vidjeti na snimkama različitih druženja sa svetim Josemarijom (bila je don Alvarova ideja da se snimaju). Meni, a vjerujem i brojnim drugim ljudima, ti su filmovi neprocjenjivo blago. To je kao da iznova susrećete svetog Josemariju. Svaki put kada ih

gledam, kažem si „Pippo, trebaš iznova započeti,“ baš kao da još uvijek nisam zakoračio ni jedan korak na putu ljubavi i vjere.

Otac je bio istinski zaokupljen mentalitetima ljudi i davao je jasen i specifične primjere koji su se ugnijezdili u sjećanjima ljudi, osobito mladih. Primjerice da ne možete jednostavno izabrati jedan dio vjere u koji ćete vjerovati, rekao bi da postoje neke stvari koje čovjek jednostavno ne može uzeti na pola. Liječnik ne može reći ženi, „Malo ste trudni.“ Ili je trudna, ili nije. To bi nasmijalo ljude, ali bi i zapamtili.

Omiljena vrlina

Odgovori koje je davao na pitanja bili su uvijek drugačiji i iznenađujući jer je shvaćao što se to krije u glavi onoga koji postavlja pitanje i svoj bi odgovor prilagodio stanju te osobe. Tako je davao različite odgovore na isto pitanje – osim kada bi ga pitali

koja mu je omiljena vrlina.

„Iskrenost,“ uvijek bi odgovorio.

Otac je bio strastven. Jednog nam je dana rekao da bi nam grudi trebale biti izrađene od stakla, kako bi drugi mogli čitati ono što unutra skrivamo, osobito oni čiji je to bio posao, jer Bog udjeljuje veliku poniznost onima koji čuju glas Duha Svetoga u pomoći koja im se daje u duhovnom vodstvu. Nastavio je govoriti o situaciji u Crkvi i rekao je nešto poput: „Da su mi grudi od stakla, vidjeli biste da mi srce krvari.“ Rekao je to na takav način da me ozbiljno dotakao. Gotovo sam mogao vidjeti kako mu srce krvari.

Na vrhu svog strastvenog temperamenta trebao je izgraditi čeličnu vrlinu prakticiranja reda. Dva svećenika koja su uvijek bila s njim u tome su mu pomagala. Čim bi bilo gdje došli on bi načinio raspored i rigorozno ga se držao – ali uvijek s

fleksibilnosti istinskog oca. Ako bi netko bio bolestan, primjerice, uvijek bi pronašao vremena da ga ode posjetiti i nasmijati.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/najomiljenija-vrlina-
svetog-josemarije-iskrenost/](https://opusdei.org/hr-hr/article/najomiljenija-vrlina-svetog-josemarije-iskrenost/)
(30.03.2025.)